

Richtlijnen voor het oogsten en inkuilen van door droogte beschadigde maïs

Het jaar 2026 laat eens te meer zien hoe sterk de maïsteelt afhankelijk is van extreme weersomstandigheden. Terwijl sommige regio's profiteerden van voldoende regenval en de maïs daar overvloedig groeide, hadden andere gebieden te lijden onder aanhoudende droogte – met zichtbare gevolgen voor de gewassen. Vooral bij door droogte beschadigde maïs rijst de vraag wat het juiste oogstmoment is en hoe de inkuilomstandigheden geoptimaliseerd kunnen worden om de kwaliteit van het voer te garanderen. Hieronder vindt u de belangrijkste richtlijnen voor het succesvol produceren van goede maïssilage, zelfs onder deze omstandigheden.

Wanneer moet door droogte beschadigde maïs geoogst worden?

Het oogsten van door droogte beschadigde maïs vereist speciale aandacht om opbrengstverliezen en kwaliteitsproblemen te minimaliseren.

Als het hele gewas gelijkmatig door droogte is beschadigd en geen of slechts minimale kolfontwikkeling vertoont, moet de oogst beginnen zodra 30 tot 50% van de bladeren boven de kolfbasis bruin is geworden. Verdere groei is dan nauwelijks te verwachten en het risico op schimmelbesmetting neemt aanzienlijk toe naarmate de planten rijper worden.

Bij sommige gewassen die door de bodemomstandigheden in verschillende mate droogteschade oplopen, kan het voorkomen dat de door droogte aangetaste delen niet afzonderlijk geoogst kunnen worden. Als ongeveer 30% van de planten zich normaal ontwikkelt, is het raadzaam te wachten tot de "normale" maïs oogstklaar is. Dit deel zal dan de hoofdopbrengst van het veld opleveren.

Als de schimmelgroei in de door droogte aangetaste planten aanzienlijk toeneemt, is onmiddellijke oogst noodzakelijk om besmetting met mycotoxinen te voorkomen.

Waar moet rekening mee worden gehouden bij het inkuilen van door droogte aangetaste maïs?

Door droogte aangetaste maïs stelt speciale eisen aan het inkuilen. Als de kolf ontbreekt, wordt het drogestofgehalte vaak overschat, omdat de kolf de belangrijkste bron van droge stof is. De plant bevat dan voornamelijk suiker en slechts een kleine hoeveelheid zetmeel. Bovendien bestaan de door de oogst veroorzaakte veldverliezen (overwaaiverliezen tijdens het hakselen) voornamelijk uit de verdroogde bladeren. Dit verlaagt het drogestofgehalte van de silage in vergelijking met de planten op het veld. Een haksellengte van 0,8–1 cm moet worden aangehouden om een goede verdichting te garanderen. Te kort hakselen moet worden vermeden, omdat dit kan leiden tot het *vermoezen* van de silage.

Een laag drogestofgehalte leidt tot een hoog azijnzuurgehalte in de silage, evenals tot hoge fermentatie- en persapverliezen. Dit kan ook de voeropname verminderen door de verhoogde azijnzuurspiegel.

Het gebruik van silageadditieven op basis van natuurlijke, homofermentatieve melkzuurbacteriën wordt sterk aanbevolen om extra azijnzuurvorming te voorkomen. Het door DLG geteste en bewezen silageadditief BIO-SIL® vermindert fermentatie- en perssapverliezen, verhoogt de energieconcentratie in de silage en verbetert de smakelijkheid voor dieren.

Het is ook belangrijk om te weten dat door droogte beschadigde planten een lage natuurlijke kolonisatie van melkzuurbacteriën hebben. Gerichte toepassing van een kuiltoevoegmiddel zoals BIO-SIL® zorgt daarom voor een goede fermentatie en voorkomt kwaliteitsverlies.

Verhoogde nitraatgehaltes worden vaak aangetroffen in door droogte beschadigde maïs. Tijdens het inkuilen kan nitraat gedeeltelijk worden omgezet in nitriet en vervolgens in stikstofoxiden. Deze gasen zijn geelachtig en hopen zich op in de fermentatiegasbel bovenin de kuil. Het is belangrijk dat deze fermentatiegasen niet vrijkomen, omdat inademing ervan giftig is. De vorming van stikstofoxiden wordt veroorzaakt door ongewenste enterobacteriën. Door het fermentatieproces snel te beheersen met behulp van gerichte toevoegingen aan de kuil, kan de vorming van deze giftige gasen gedeeltelijk worden onderdrukt. De stikstofoxiden breken tijdens het daaropvolgende inkuilproces weer af en zijn niet schadelijk voor het voer.

Waar moet rekening mee worden gehouden bij het voeren van door droogte beschadigde maïs?

Vergeleken met gezonde maïs bevat door droogte beschadigde maïs relatief weinig zetmeel en energie, omdat de kolf ontbreekt.

Maar er zijn ook significante verschillen in het mineraalgehalte. Het vaak verhoogde kaliumgehalte is met name opvallend en verdient speciale aandacht in de voerpraktijk.

Omdat kalium een positief effect heeft op de kation-anionbalans in het voer (DCAB), kan het gebruik van door droogte aangetaste maïs de DCAB in het rantsoen aanzienlijk verhogen. Een te hoge DCAB in de voeding vóór de melkproductie brengt echter risico's met zich mee, omdat het de zuur-basebalans van de dieren negatief kan beïnvloeden en het risico op stofwisselingsstoornissen zoals melkziekte kan verhogen.

Om deze reden moet door droogte aangetaste maïs worden vermeden in de voeding vóór de melkproductie.